

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ JULES LEMAITRE (της Γαλλικής 'Ακαδημίας)

ΝΙΣΟΣ ΚΑΙ ΕΥΡΥΑΛΗΣ

ΑΙ, ούτε ο 'Αγιάλες με τον Πάτροκλο, ούτε ο Λάμων με τον Φντία είχαν συνδεθεί με φίλια τόσο στενή και τρυφερή, όσο δυο από τους πιο ωραίους συντρόφους του Αινεία, ο Νίσος και ο Ευρύαλης. «Λάτρειαν αποκλειστικά ο ένας τον άλλον — γράφει γ' αυτούς ο Βιργίλιος — και δεν έχωριζαν ποτέ, ούτε και σ' αυτή τη μάχη».

Ο Ευρύαλης ήταν ο νεότερος απ' τους δυο. Η μητέρα του, η 'Ιδα, τον είχε εμπιστευθεί στον Νίσο και γ' αυτό υπήρχε μέσ' στη φίλια του προς αυτόν και κάποιο αίσθημα ευγνωμοσύνης, ενώ πάλι στη φίλια του Νίσου προς τον Ευρύαλη υπήρχε κάποιο αίσθημα πατρότητας. Έκλειναν μέσα τους κ' οι δυο την ίδια αμοιβαία αφοσίωση, έσοιαν αποκλειστικά ο ένας για τον άλλο κ' έδειχναν την ίδια αδιαφορία απέναντι στις γυναίκες. Εφάρσοντο βέβαια με γλυκύτητα προς τους σκλάβους τους, μα δεν τους απασχολούσαν καθόλου.

Ο γέρος 'Αγάτης, ο οποίος ήταν ο δάσκαλος και των δυο, τους έλεγε συχνά :

— Είνε έντελώς ανάξιο για έναν άντρα να παραδίνεται ολόκληρος στην αγάπη μιας σκλάβας ή και ακόμα μιας ελεύθερης γυναίκας. Η γυναίκα πλάστηκε μόνο για να βφαινή, για να μαγειρεύη και να κοιμάται με τον άντρα, να τον προστατεύη, να τον βοηθήσει, να τον αγαπάει, να τον αγαπάει με τον πιο ακριβό τρόπο. Μα όσοι αγαπούν μια γυναίκα περισσότερο απ' ό,τι πρέπει, θα έχουν την ντροπή, πως αυτή θα τους κωριαρχήση. Η ανάνησις των χαδιών της θα τους ταραξεί τις σκέψεις τους, τις πράξεις τους, θα τους θαλάσσει το πνεύμα και θα τους κόβει τα γόνατα στην ώρα της μάχης. 'Ετσι, έπειτ' από λίγο καιρό, θα προσηύσωνται το στόμα και

— Είνε έντελώς ανάξιο για έναν άντρα να παραδίνεται ολόκληρος στην αγάπη μιας σκλάβας ή και ακόμα μιας ελεύθερης γυναίκας. Η γυναίκα πλάστηκε μόνο για να βφαινή, για να μαγειρεύη και να κοιμάται με τον άντρα, να τον προστατεύη, να τον βοηθήσει, να τον αγαπάει, να τον αγαπάει με τον πιο ακριβό τρόπο. Μα όσοι αγαπούν μια γυναίκα περισσότερο απ' ό,τι πρέπει, θα έχουν την ντροπή, πως αυτή θα τους κωριαρχήση. Η ανάνησις των χαδιών της θα τους ταραξεί τις σκέψεις τους, τις πράξεις τους, θα τους θαλάσσει το πνεύμα και θα τους κόβει τα γόνατα στην ώρα της μάχης. 'Ετσι, έπειτ' από λίγο καιρό, θα προσηύσωνται το στόμα και

τα μάτια της γυναίκας αυτής από όλα τ' άλλα πράγματα που τιμούν έναν άνδρα. Αντιθέτως, τίποτε δεν είνε πιο τίμιο και πιο έπαινος απ' ό,τι η φίλια που ενώνει δυο άνδρες. Δυο φίλοι μπορούν να εμπιστευόνται ο ένας στον άλλο τα μυστικά τους, χωρίς το φόβο της προδοσίας. Μπορούν να κουνεντάζονται μαζί επί ώρες χωρίς να κορυφώνονται, γιατί καταλαβαίνονται και έτσι έπωφελούνται ο ένας των σκέψεων του άλλου. Μπορούν τέλως να βοηθούνται αμοιβαία στους κινδύνους. 'Οσοι αγαπάει μια γυναίκα, χάνει τη δύναμη του, ενώ αυτός που έχει ένα φίλο, τη διπλασιάζει.... Οι παλαιότεροι άνθρωποι ελάχιστα ενδιαφερόντουσαν για τη γυναίκα και την εκτιμούσαν όσο αξίζει. Σήμερα, αλλοίμονο! βλέπω πως η συνήθεια αυτής άλλαξαν κ' ότι πολλοί άνδρες νοιώθουν για τις γυναίκες αίσθημα έντελώς παράλογο... Μην ξεχνάτε, ότι έξι αίτια μιας γυναίκας, καταστράφηκε η Τροία... Δυσπιστείτε λοιπόν προς τις γυναίκες, ό νεοί μου!

Ο Ευρύαλης και ο Νίσος άκουγαν τα μαθήματα του δασκάλου του και τα έκλειναν βαθεία μέσ' στην καρδιά τους...

Έκεινες τις ημέρες κατέφυγε στο στρατόπεδο των εχθρών του Αινεία κ' των συντρόφων του, ο βασιλεύς Μέταβος μαζί με την κόρη του, την άμαξάνα Καμίλλα.

Η Καμίλλα ήταν πολύ μικρή ακόμα, όταν ο Μέταβος, διωγμένος από τους επηκόους του, έξι αίτιας της τυραννίας του, την έπηρε μαζί του στη φυγή. 'Εβάδιζε προς τα δασομένα βουνά που έκλειναν τον ορίζοντα, έχοντας την κόρη του διαλωμένη μέσ' στο μανδύα του. Οι άνδρες που είχαν σταθεί προς καταδιώξή του, κόντευαν πια να τον φθάσουν και τα βέλη έσφαιρίζαν ολόγυρά του. Καταδικασμένος έτσι, έφτασε κοντά στον ποταμό 'Αμαζένο, ο οποίος κυλούσε ορημτικός, φοκακωμένος από τις θροχές. Στην αρχή σκέφτηκε να τον περάσει κολυμπώντας, μα φοβήθηκε έξαιρετικά για το πολύτιμο φορτίο του.

Τότε έξεφανα του ήρθε μια έμπνευσις. Είχε μαζί του ένα μακρύ άκοντιο, με την αιχμή του σκληρημένη στη φωτιά. 'Εδωσε λοιπόν γερά σ' αυτό το παιδί του και ύψωντάς το στον άερα φώναξε : — 'Ω 'Αρτεμις, παρθένα κυνηγέ, σου άφιερώνω την κόρη μου! 'Από σήμερα γίνεται έκτες σου!... Δές την πόση γερά είνε δεμένη στο δάλο που σου είνε τόσο αγαπητό. Σώσε λοιπόν και δέξου για δούλη σου το παιδί αυτό που εμπιστεύομαι τόση στην άδειαότητα των άντων...

Και λέγοντας αυτά ο Μέταβος, έγραψε το κορμί του προς τα πίσω και, καταβάλλοντας όλη τη δύναμή του, έροισε το τόξο προς την αντίπερα όχθη του ποταμού. 'Ετσι η Καμίλλα μαζί μ' αυτό πέρασε το ρεύμα. 'Επειτα ο Μέταβος οίχτηκε στο νερό, πέρασε στην άλλη όχθη, όπου βρήκε το παιδί του ζωντανό και το άκοντιό του κρηφωμένο στη γή...

Από την ημέρα εκείνη έζησε με την κόρη του στη μοναξιά των βουνών και των δασών. Την έτρεφε με γάλα της βοσκάδας και μόλις η Καμίλλα άρχισε να περπατά, της έδωσε ένα τόξο και βέλη και κρέμασε στους λεπτούς της ώμους μια δορά τίγρεως.

Όταν οι Τρώες του Αινεία κατέφυγαν στην 'Ιταλία, η Καμίλλα ήταν πια δεκαπέντε χρόνων. Ήταν έξαιρετικά ωραία και ήξερε να χειραγοτιύ με μεγάλη τέχνη τα άβλα. Και τα μάτια της ήταν καθαρά, δροσερά και βαθιά, ανά μια πηγή στη μέση του άσους.

Έπειδή μισούσε τους ξένους που είχαν έρθει από την Τροία και γιατί δεν ήθελε να μένη άεργος, ο Μέταβος προσέφερε τις υπηρεσίες του στο βασιλεία των Ρουτούλων Τούνονα και πήγε στο στρατόπεδο του μαζί με την κόρη του.

Από την πρώτη κόλας μάχη, η άμαξών Καμίλλα, αφού έκανε θύρωσι στο στρατόπεδο του Αινεία με τα βέλη της, τράβηξε κατόπι το σπαθί της και βρέθηκε έξεφανα, μέσ' στην παραξάλη της μάχης, απέναντι στον Ευρύαλη που πολεμούσε έφραπος.

Η σύγκρουσις υπήρχε τρομερή. Μά έξεφανα ο Ευρύαλης, καθώς είχε σπρωσει το σπαθί του κ' ήταν έτοιμος να χτυπήση την αντίπαλό του, άφησε το χέρι του να πέση πάλι κάτω άδρανές.... Είχε αντίκρυσει τα μάτια της Καμίλλας κ' η γοητεία τους τον είχε παραλύσει....

Η παρθένος τότε ύψωσε το σπαθί της και θα σκότωνε σίγουρα τον Ευρύαλη, αν ο Νίσος δεν έτρεξε για να βοηθήσει το φίλο του. Με ένα ταχύ χτύπημα άπομάκρυνε απ' αυτόν το σπαθί της άμαξάνας και μ' ένα άλλο το έσπασε άνω κ' άνω...

Την κρατούσε τώρα στη διάθεσί του... Μά, έξεφανα, τη στιγμή που ήταν έτοιμος να τη χτυπήση, στάθηκε και, κρηφώνοντας, άπομακρύνθηκε απ' αυτήν.

Είχε αντίκρυσει τα μάτια της νεάς, το κατακόκκινο στόμα της, όμοιο με λουλουδι και τις έαυθές μπούκλες της, που έξεφυναν από την ελαφριά της περικεφαλαία...

Το ίδιο βράδυ, μετά τη μάχη, για πρώτη φορά, ο Νίσος κ' ο Ευρύαλης δεν έννοιωσαν ευχαρίστησι που βοισκόνησαν μαζί. Απομόνησαν να διηγηθούν ο ένας στον άλλον, όπως έκαναν συνήθως, τις έντυπίσεις τους της ημέρας. Χώρισαν χωρίς να μιλήσουν σχεδόν καθόλου. Ο Ευρύαλης προσποιήθηκε μεγάλη κούρασι κ' έτσι καθέναν τους άποσύσθηκε γήγυρα στη σκηνή του.

Την άλλη μέρα (μα άνασχωη τριών ημερών είχε συνομολογηθή μεταξύ των αντίπαλων στρατευμάτων), ο Ευρύαλης έφραγε, με τα χαράματα, απ' το στρατόπεδο, ακολουθώντας ένα μονοπάτι, άνάμεσα στους κάμπους, απ' όπου φανόταν όλο το στρατόπεδο των Ρουτούλων.

Ένα ποτάμι κυλούσε στους πρόποδες του λόφου. Ο Ευρύαλης είδε τότε την Καμίλλα να όδηγη το άλογο της στο ποτάμι αυτό για να το ποτίση. Δεν έφορούσε παρά ένα τρανταφυλλένιο χιτώνα, σφιγμένο με μια μαύρη ζώνη στη μέση. Τα λυμένα μαλλιά της κρημάζαν, πέφτοντας ολόγυρά της. Και, κάτω από τις λυξές άχτίνες του ήλιου που άντέλλε, το χρυσάκι της κόμης της τον έκανε να μοιάζη με μικρή θεά.

Όταν η Καμίλλα ξεαναγύρισε στο στρατόπεδο των Ρουτούλων, ο Ευρύαλης κατέβηκε απ' το βρομα. Μέσ' στο στενό όμως μονοπάτι συνάντησε τον Νίσο, ο οποίος άνέβαινε....

Οι δυο φίλοι κρητάχτηκαν και δεν έμλλησαν καθόλου. Διάβασαν μόνο ό ένας στα μάτια του άλλου τη σκέψη που κ' οι δυο ήθελαν να κρηύουν. Τις επόμενες δυο ημέρες οι δυο φίλοι δεν ιδώθηκαν καθόλου.

Όστόσο ο Νίσος μόνος του συλλογίζόταν :

— Ο άδελφός μου Ευρύαλης κ' εγώ έχομε ερωτευθή την ίδια γυναίκα. 'Οσο αυτή βοισκείται εδώ, θα γίνουμε κ' οι δυο άναδανοί στη μάχη... 'Αν την πάσουμε πάλι αχμάλοτο, το πράγμα θα είνε ακόμα χειρότερο. Μπορώ βέβαια, καταβάλλοντας μια μεγάλη προσπάθεια και θάρρος να θυσιασθώ χάριν του φίλου μου, γιατί αυτός είνε ο νεότερος κ' ο πιο άδύνατος από τους δυο μας και να του παραχωρήσω τη γυναίκα αυτή, που τα μάτια της δοληρηγίασαν το αίμα μας.... Μα η φίλια μας έτσι ή άλλως, θα τελειώση... Πρέπει λοιπόν να σκοτώσω τη γυναίκα αυτή, αν θέλω να μείνω φίλος του Ευρύαλη, πράγμα που προτιμώ από κάθε άλλο στον κόσμο... Μα πρέπει να την σκοτώσω με πανουργία μέσ' στο σκοτάδι, γιατί, αν την αντίκρυσ, δεν θα είχα τη δύναμη να τη χτυπήσω... Ο Ευρύαλης πάλι από το μέρος του σκεφτόταν έτσι :

— 'Αν αυτή η γυναίκα γίνη σκλάβά μας (γιατί ό θεοί μέσ

ίποσζέθησαν τη νίκη έναντιόν των Ρουτούλων) και μ' αγαπήση, θα κάνω δυστυχισμένο το Νίσο. "Αν πάλι αγαπήση το Νίσο, τότε εγώ θα τον μισώ... Μά αυτό θα ήταν βελήρω, γιατί όφειλο να πάντα στο Νίσο... Μ' αγαπούσε και με περιουήθηκε σαν μητέρα και, αζαριουήθοντας το παράδειγμά του, έγινε γενναίος... Την άρετή μου σ' αήτων την όφειλο και πολλές φορές μου έσωσε τη ζωή στις μάχες. Πρέπει λοιπόν ή Καμίλλα να εξαφανισθ... Μά δεν θα μπορούσώ να τη χτυπήσω κατά πρόσωπο, γιατί αν αντίκριζα τα μάτια της, το σπαθί μου θα έπεσε απ' τα χέρια μου.

Το βράδυ της ημέρας εκείνης πού τελείωσε ή άνακωχή, ό Νίσοσ ειπε στον Εδνράλη :

— Φίλε, αν δεν σου μίλησα τρείς ημέρες, το έκανα γιατί μελετοίσα ένα μεγάλο σχέδιο. Ξέρω το μέρος απ' όπου μπορεί να μητ κανείς χωρίς να τον ίδουή οι σκοποί, στο στρατόπεδο των Ρουτούλων. "Ελα μαζί μου και θα σφάζουμε πολλούς απ' αυτούς, ενώ θα κοιμούνται... "Ελα και άς όρακωθούμε, ότι μεταζών των έχθρών πού θα μάς παραδούσουν οι θεοί δεν θα φρεσθούμε κανενός.

— "Αδελφέ, απάντησε ό Εδνράλης, σου το όρκίζομαι

Εκείνη τη νύχτα, μία νύχτα άφύπνησση, ή Καμίλλα κοιμώταν βαθεία σε μιά γωνιά της σπηλιάς της.

"Ενας μικρός ληξας έρχοιζε τις γλωμές του στην περιφεράλεια της και το θόρακά της, πού ήταν χροματισμένα σ' ένα στύλο, μά άφηνε στη σιά το πρόσωπο της νέας.

"Ο Νίσοσ, καταζώκωνας, απ' το αίμα (γιατί είχε σφάζει προηγούμενος, σιωπηλά, πολλούς Ρουτούλους), μπήκε σιωπευτικάτωντας μέσα στη σπηλιά.

Κύτταζε μέσο στη σιά το ζωυτιομένο κορμί της νέας και άκού καθόσως από την κίνηση της άνασπής της το μέρος όπου έπρεπε να χτυπήσει, έχωσε το έγγυειοδί του μέσο στην καρδιά της νέας, γυφίζοντας άλλου το πρόσωπο του.

Εκείνη τη στιγμή ό Εδνράλης παρουσιάζοιζε στην είσοδο της σπηλιάς.

— Τελείωσε! του φηβήσε ό Νίσοσ. Και οι δύο νέοι άγκυαλιόστησαν και φίληθζαν κλαίγοντας...

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ
ΤΟ ΓΟΝΑΤΙΣΜΑ

Το γονάτισμα από τους αρχαιώτατους χρόνους έθεωροίτο ως μία έμπρακτος ένδειξις λατρείας και σεβασμού προς τα Θεά. Με το γονάτισμα, ό πιστός έδειχνε όλη την ταπεινότητά του μπρος στο Θεό. Στα πρώτα χροισπανικά χρόνια, από την γιορτή του Πάσχα ως την Πεντηκοστή, άπαγορεύοιταν το γονάτισμα. Οι πιστοί άκούζονιζαν όδηοι, εις άνάμνηση της Άναστάσεως του Κυρίου.

Κατά τον 8ον αιώνα μερικοί αρετικίζοι ύπεστήριζαν ότι το γονάτισμα δεν δείχνει ταπεινότητα, αλλά ύποκροισία κ' ότι οι πιστοί δεν πρέπει να γονατίζον προσεγγόμενοι.

"Ο Βαρωνίος άναφέρει, ότι πολλοί όσιοι και μεγαλομάρτυρες γονάτιζαν και προσευχόνιζονταν τόσο συχνά, ώστε είχαν φθειρεί το μέρος του πατωμάτος όπου άκοιμούνταν τα γόνάτια τους!

"Ο Άγιος Ίερόνυμος πάλιν άναφέρει ότι τα γόνάτια του Άγίου Ιαζώβου είχαν γίνει από το πολύ γονάτισμα σκληρά σαν της καμήλας!...

Στη Γαλλία, κατά την εποχή της άπολύτου μοναρχίας, οι βασιλείς άνάγκαζαν τους ύπάρχους τον να τους μιλούσ... γοναπισοί. Οι βουλευταί επίσης, όταν μιλούσαν στους βασιλείς της Γαλλίας, γονάτιζαν μετός τους.

Μερικοί επίσης άσκηταί είχαν πληγιάσει τα γόνάτια τους απ' το πολύ γονάτισμα τόσο, πού φρανόνιζονταν τα κόκαλά τους!...

Το γονάτισμα, ή ένδειξις αυτή ταπεινότητος και εύλαβείας, δεν άφηνε να γίνη κοινή και να εισαχθί εις αυτά τα σχολεία κηρύς και μάλιστα τα Έλληνικά.

Τόν παλιό καιρό, οι άτακτούντες μαθηταί έμεναν επί ώρες γοναπισοί πάνω σε μπερά άκαλίαια!...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ
ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

"Όταν τα χελιδόνια πετούν χαμηλά και μόλις άγγίζον με τα φτερά τους τη γή ή το νερό ή βυθίζον συνεχώς μέσα σ' αυτό το ράμος των, αυτό εινε σημείο επικειμένης βροχής. "Επίσης όταν ό καιρός εινε ύγρός και προμηνύεται βροχή, έχει παρατηρηθί ότι ή χορδή των βιολιών και των άλλων μουσικών όργάνων δεν βγάζουν πλήρεις τους τόνους της κλίμακος.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΣΠΑΝΙΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ο περιηγητής και ή Παριζιάνας, Μιά έξυπνη απάντησις. "Ο θρησκώληπτος Πρωδουπευργς. "Όταν ό Θεός... κάνει το κέφι του! "Τά μοιραία. "Ο δούς ντε Μπερρί και ό Δολοφόνος του. "Ο χειρότερο σφάλμα ένός λωποδύτου. "Ο άνερχόμενος και ό κατερχόμενος. "Ο θάνατος του Ντεσσις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μερικές κοιμηφόμενες Παριζιάνας, φτιασιδομένες με μεγάλη τέχνη, ερώτησαν κάποτε έναν Άγγλο περιηγητή τί ιδέα έχει για τις Γαλλίδες.

— Δεν μπορώ να σάς πώ τίποτε δυστυχώς, απάντησεν ό περιηγητής, γιατί δεν έσοπούδασα... Ξωγραφική!...

"Ο προδιεπουργς Μαζαρίνος ήταν θρησκώληπτος σε ύπερβολικό βαθμό. Κάποτε θέλωσ να κινή παρατηρήσεις στον βασιλέα για τη ζωή πού περνούσε με τις διάφορες είνουσιμένες του. "Ο βασιλεύς όμως θήμωσε και τον έξόρισε σ' έναν πάργο του, εύρισζόμενον στην Βρετανία.

Στην έξορία ό Μαζαρίνος κατελήφθη άκόμα πιο πολύ από το πάθος της θρησκώληφίας. Κάθε τί πού γινόταν κατά τήχη, το θεωρούσε ως έργο του Θεού. Κάποτε έπιασε πικρατά ό λόγος του κ' ό άνθρωποι του τρέξαν για να τη σβούσαν. "Ο δούς όμως τους έμπούσσε με άγανάκτηση.

— Πώς τολμάτε, τους εφρόναζε, να έμπούσετε το Θεό να κάνει το κέφι του;!

"Ο δούς ντε Μπερρί ήταν πολύ λαοφιλής, λόγω της μεγάλης καλοσύνης του. Μολαταύτα στα 1820 έδολοφονήθη από τον Λουβέλ. Την προηγούμενη της δολοφονίας του, λίγο έλειπε να σωσθή αυτός ό ίδιος τον Λουβέλ.

"Ο Λουβέλ παρακολούθησε ημέρες τον δούκα, καραδοκώντας να βοή την κατάλληλη ευκαιρία για να τον δολοφονήση. Στις 12 Φεβρουαρίου (ή δολοφονία έγινε στις 13), ό δούς ντε Μπερρί κυνηγούσε μαζί με την Αιλή στο δάσος της Βουλόνης. Έξαφνα άκουσε θόρυβο μέσα από ένα ύψωμα και ύπέθεσε ότι βοισκόταν τρωμένο έκει κάποιον ζωο. Χωρίς λοιπόν να γιάση γαρό, έσοσάνεσθε και πυροβόλησε. Την ίδια στιγμή ένας άνθρωπος ξεπετάχτηκε μέσα από το θάμνο και θόβαλε στα πόδια κρηναίγοντας :

— Φτηνά τη γλίτωσε! του φρόναζε ό δούς, χωρίς να ξέρη ποιός ήταν ό άγνωστος.

"Ο άνθρωπος αυτός ήταν ό Λουβέλ, ό όποιος τον έδολοφόνησε την επομένη.

Κάποτε έπιασαν έναν από τους διασημότερους λωποδύτας του Παρισίου και τον όδηγησαν ένόσω τον άστύνομιο.

"Ο άρχείοις αυτός, εις έναν άστύνομο ό χωροφύλακας πού είχε συλλάβει τον λωποδύτη, έχει κάνει ένα σωρό κλεμής και άρεκτα κατορηγήματα.

— Έκανα και κάτι χειρότερο άκόμα, τον δίκωνεν ό λωποδύτης. "Ο χωροφύλακας έξεκαλόθησεν ν' άρηγείται τα κατορηθήματα του λωποδύτη, ό όποιος όμως κάθε τόσο τον δίκωντε λέγοντας :

— Έχω κάνει και κάτι άκόμα πιο χειρότερο...

— Τέλος πάντων, τί είν' αυτό το χειρότερο πού έκανε ; τον ρώτησε έννευρισμένος ό άστύνομιος.

— Απλούστατα, άφρησα να με πιάσουν!... απάντησεν ό λωποδύτης.

"Ο Ρώσος πρίγκηψ Ποτέμκιν, ό είνουσιμένος της αυτοκρατείας της Ρωσίας Αικατερίνης, μετά τον "Ορλώφ, συνάντησε μία μέρα άνεβαίνοντας στη σκάλα των άνακτορών, τον πόρνη είνουσιμενο της αυτοκρατείας και τον έχαιρέτησε. — Τί νέα ; τον ερώτησε ό "Ορλώφ, κατεβαίνοντας στη σκάλα.

— Τίποτε! απάντησε απαθείστατα ό Ποτέμκιν. Το μόνο νέο εινε ότι... κ α τ ε β α ί ν ε τ ε, ενώ εγώ ά ν ε β α ί ν ω!...

"Όταν κατά την κρισιώτερη στιγμή της μάχης του Μαρέγκο άνήγγειλαν στο Μεγάλο Ναπολέοντα τον θάνατο του παλιού του φίλου και συμπολεμιστού, στρατάχου Ντεσσις, ό Ναπολέων φρόναζε μ' άπελασία :

— Γιατί, Θεέ μου, να μη μπορώ αυτή τη στιγμή να τον κλάψω;!

Κι' έξεκαλόθησε να δίνη διαταγές για τη μάχη.

"Ο μίγας "Ιταλός ποιητής Δάντης

"Ο Γάλλος ποιητής Θεόφιλος Γκατιέ